

ВІДДАВ ЖИТТЯ ЗА РІДНИЙ КРАЙ.

ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОЯ ВОЛОДИМИРА ТОМЧИШИНА.

Виконали: **Твердовська Мілана, Федик Христина та Матолінець Соломія**, учениці 11 класу Жвирківської загальноосвітньої школи I-III ступенів.

Викладач: **Гуменюк Людмила Дмитрівна**, вчитель історії та правознавства Жвирківської загальноосвітньої школи I-III ступенів.

Мета роботи – дослідити діяльність нашого земляка Томчишина Володимира під час повномасштабного російського вторгнення та вшанувати пам'ять Героя.

Актуальність дослідження полягає в тому, що на даний час відбувається знищення українського народу. Усе палає, земля здригається від вибухів снарядів і реву танків. Ворог спрямовує свою смертоносну зброю проти кожного мешканця нашої країни, намагаючись знищити українців. Проявляючи мужність і героїзм, захисники в жорстоких боях відстоюють кожний клаптик рідної землі. І ми як ніколи повинні знати ім'я кожного Героя України. Наше завдання – пам'ятати та шанувати людей, які віддали життя за нас, за щасливе майбутнє нашої країни.

Завдання дослідження: опрацювати наукову та методичну літературу з теми дослідження, на основі письмових та усних джерел дослідити особливості життєвого шляху Томчишина Володимира.

Практичне значення роботи полягає в тому, що результати дослідження послугують для популяризації імені В.Томчишина на Сокальщині.

Томчишин Володимир Ярославович народився 21 лютого 1978 року в смт. Жвирка, що на Львівщині. Був випускником Жвирківської школи 1995 р.

«За роки навчання в школі зарекомендував себе як старанний, дисциплінований, уважний та працелюбний учень. Мав навчальні досягнення достатнього рівня, виявляв зацікавленість до уроків історії та географії, захоплювався спортом. Добре запам'ятовував учбовий матеріал, виявляв логічне мислення. На уроках завжди був уважним та активним. Мав хороший розумовий та фізичний розвиток. До виконання громадських доручень завжди ставився сумлінно. Брав активну участь у спортивному житті школи. Скромний і ввічливий, розсудливий та дисциплінований. Користувався авторитетом серед товаришів, мав постійне коло друзів. Батьки постійно займалися вихованням сина, цікавилися його досягненнями», – розповідає про Володимира його класний керівник Шустакевич Тетяна Юріївна.

Пізніше навчався у Львівському державному університеті внутрішніх справ. Працював у правоохоронних органах, а саме в Червоноградському міському відділі поліції, дослужив до звання капітана. Також працював на м'ясокомбінаті, а згодом у Сокальській виправній колонії управління ДДУПВП у Львівській області. Його колега, Федик Роман, розповів про Героя детальніше: «Володимир Ярославович Томчишин прийшов працювати в виправну колонію на початку 2000-х років. Працював на різних посадах. Починав свою службу з

посади начальника відділення соціально-виховної служби. На котрій за короткий термін своєю працею та складом характеру проявив себе хорошим спеціалістом. Володимир було запропоновано посаду оперуповноваженого оперативного відділу установи, на що він дав свою згоду. В даний відділ установи був жорсткий відбір серед персоналу. Володя вирізнявся з-поміж інших своєю позицією, був цілеспрямований на результаті, чесно та якісно виконував доручені йому завдання. Намагався завжди довести розпочату справу до кінця. При виконанні своїх посадових обов'язків він керувався чинним законодавством України, що приносило результати роботи.і Володимир було запропоновано посаду старшого оперуповноваженого оперативного відділу установи, де він працював аж до звільнення із служби. Володимир Ярославович звільнився із служби у 2009 році за власним бажанням . Він мав дуже хороший характер, був доброзичливий, старався допомогти, був душею компанії. Ми як колишні працівники колонії завжди будемо пам'ятати Володю як хорошу, сміливу ЛЮДИНУ.»

У вільний час захоплювався мисливством. Був мобілізований в 2015 році в зону проведення АТО на Донбасі. З початком повномасштабного російського вторгнення в лютому 2022 року Володимир приєднався до лав територіальної оборони. Тоді він ще не знав, що ворог забере найдорожче що він мав – його життя. Згодом став бійцем 63-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. Був гранатометником. Побратими називали його Том або Томік.

Солдат Володимир Томчишин загинув 29 жовтня 2022 року під час виконання бойового завдання поблизу села Берестове на Харківщині. Життя воїна обірвав ворожий артилерійський обстріл. Це сталося за день до його відпустки додому. Захиснику було 44 роки. «Володя був військовим протягом усього свого життя. Хороша людина. З 2014 року був у зоні бойових дій. Загинув за Україну», – зазначила колишня дружина загиблого Ірина. «Справжній патріот, вірний син України» загинув від отриманих множинних важких поранень внаслідок артилерійського обстрілу.

2 листопада жителі громади провели Героя «живим коридором» в останню путь. Панахиду за Воїном відслужили священники Петро Звір, Ярослав Валюх, Ярослав Кашук, Орест Рубель, Степан Ділай, Роман Синицький, Володимир Августовський, Йосип Скоробагатий, Роман Ткачик. Прощальне слово висловив Сокальський міський голова Сергій Касян, який наголосив, що Володимир, один з перших після повномасштабного вторгнення, став до лав 63-го батальйону територіальної оборони і в його рядах захищав Україну. Поховали військовослужбовця з військовими почесностями на місцевому цвинтарі смт. Жвирка. Під звуки військового салюту домовину з Героєм опустили в могилу... У газеті «Голос з-над Бугу» був опублікований такий вірш, написаний поетесою Галиною Хохонь, присвячений пам'яті Героя Володимира Томчишина:

Вже здавалось, війна за плечима,
(Хоч її називали АТО)...
В мріях вже будувалась хатина,
І про смерть ще не думав ніхто.

Але ворог так підло і люто
Вдерся в хату, Україну його.
Знов покликав туди чорний лютий,
Де вирує пекельний вогонь.

Капітан був душею із домом,
Його дух бойовий не згасав.
Побратими же кликали Томом,
Як він рідну країну спасав.

Наш поклін, Тобі й шана Володю,
За життя, що віддав на пожертву,
До небес лине: Слава Герою!
Бо Герої не відають смерті!

«Він віддав своє життя за нашу Батьківщину, за мирне життя кожного з нас. Ми завжди повинні пам'ятати, якою дорогою ціною наші воїни виборюють перемогу», – написали у Сокальській міській раді. Мужній, самовідданий. Коли в нашу країну прийшла страшна біда, він в числі перших взяв в руки зброю, щоби захистити свій край та територіальну цілісність і незалежність України. У Володимира залишилися мама Галина Петрівна, син Ярослав, доньки Софія та Меланія. Боляче усвідомлювати, що війна забирає сильних духом, світлих і порядних людей. Тих, хто є гордістю громади і надійною опорою для своїх близьких.

27 серпня 2023 року у селі Забужжя відкрили і освятили пам'ятник Героям-землякам, які загинули у війні з російськими загарбниками. На платформі пам'яті Меморіалі загиблих у цій війні є і портрет та інформація про Володимира Томчишина, оскільки він проживав останні свої мирні роки в селі Опільсько. Важливо пам'ятати, якою високою ціною заплачено за нашу свободу й незалежність, скільки захисників і захисниць віддали своє молоде життя за Україну, бо любили її понад усе. Молімося за тих, хто зараз стоїть на передовій, підтримуєм і допомагаєм ЗСУ, бо від тилу залежить наша перемога. Тому нині українцям, як ніколи, важливо бути мужніми та дружніми.

Список джерел та літератури:

- Газета «Голос з-над Бугу»;
- Дані з Першого відділу Червоноградського районного територіального центру комплектування, що розташований в місті Сокаль;
- Дані з платформи пам'яті Меморіал в с. Забужжя;
- Спогади дружини Ірини Томчишин;
- Спогади класного керівника Шустакевич Т. Ю..;
- Спогади колеги Федика Романа.